

dofile og voldtægtsforbrydere, ligesom man bør overveje, om det ikke ville være hensigtsmæssigt, at medicinsk kastration i større omfang anvendes gennem tvang, især hvis en person gentagne gange begår seksualforbrydelser.

I Danmark har der hidtil hersket en særlig omfattende eftergivenhed og blødsødenhed over for kriminelle generelt, der også omfatter seksualforbrydere, som ikke ses mange andre steder i verden. Men spørgsmålet er om den seneste tids mange sager om grove seksualforbrydelser i Danmark, begået af f.eks. pædofile og voldtægtsforbrydere, ikke bør indebære, at der hurtigst muligt bliver iværksat en lang række forskellige initiativer, der skal medvirke til at dæmme op for denne modbydelige form for kriminalitet. I denne sammenhæng mener spørgeren, at det ville klæde ministeren om denne tog initiativ til i højere grad at anvende medicinsk kastration over for seksualforbrydere – f.eks. pædofile og voldtægtsforbrydere – samt om ministeren vil tage initiativ til, at dette i langt større omfang sker ved tvang, og ikke som i dag ad frivillighedens vej.

Svar (13/11 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har den 27. januar 1999 besvaret et spørgsmål fra medlem af Folketinget Kim Behnke om muligheden for at dømme en pædofil til »medicinsk kastration« således:

»Der er efter den gældende lovgivning ikke mulighed for at dømme en pædofil til behandling med kønsdriftdæmpende medicin (såkaldt »medicinsk kastration«).

Om frivillig behandling af seksualforbrydere kan Justitsministeriet oplyse følgende:

I 1997 blev der gennemført en ændring af straffeloven bl.a. med henblik på en forstærket indsats mod seksualforbrydelser, herunder navnlig seksualforbrydelser mod børn, jf. lov nr. 274 af 15. april 1997.

Et centralt element i de administrative initiativer, der knytter sig til denne lovændring, er en øget behandlingsindsats over for personer, der begår seksualforbrydelser. Dels for at forebygge denne form for kriminalitet og dels for at påvirke allerede dømte personer til ikke at begå ny lignende kriminalitet. I den forbindelse er der gennemført en mindre udvidelse af adgangen til at idømme seksualforbrydere forvaring (dvs.

tidsbestemt frihedsberøvelse) for de groveste seksualforbrydelser.

Som det nærmere er beskrevet i forarbejderne til lovændringen (jf. lovforslag nr. L 12 af 2. oktober 1996), er der desuden som en forsøgsordning etableret et landsdækkende behandlingsnetværk til behandling af seksualforbrydere bestående af 3 klinikker placeret ved Rigshospitalet (Sexologisk Klinik), Psykiatrisk Hospital i Århus og på Odense Universitetshospital.

For at sikre den bedst mulige placering og behandling af disse personer skal alle, der idømmes frihedsstraf for seksualforbrydelser, nu indlede deres afsoning med en kortvarig anbringelse på Anstalten ved Herstedvester. Her har personalet en særlig erfaring med behandling af personer, der har begået seksualforbrydelser. Under anbringelsen kan behandlingspersonalet derfor vurdere, om den indsatte har behov for behandling, og om denne behandling f.eks. bør foregå i Anstalten ved Herstedvester eller på en af de tre klinikker i det landsdækkende behandlingsnetværk i forbindelse med udgang fra et almindeligt fængsel.

Efter en konkret vurdering af den dømtes behandlingsbehov vil den dømte blive tilbudt behandling i form af individuel samtaleterapi, eventuelt suppleret med en behandling med kønsdriftdæmpende medicin (»medicinsk kastration«).

Af lægeetiske grunde kan det ikke komme på tale at tvangsbehandle seksualforbrydere, der ikke er sindssyge og dermed ude af stand til at handle fornuftsmæssigt.

Der er derfor ikke adgang til ved dommen i straffesager at pålægge en person at lade sig behandle med kønsdriftdæmpende medicin.

Det kan imidlertid have betydning for den dømtes mulighed for at blive prøveløsladt fra en tidsbestemt straf, om den pågældende er villig til at modtage relevant behandling.

Det forekommer således, at indsatte bliver orienteret om, at prøveløsladelse anses for utilrådelig, hvis den pågældende ikke accepterer et relevant vilkår om i prøvetiden at fortsætte en påbegyndt psykiatrisk-sexologisk behandling, herunder eventuelt med kønsdriftdæmpende medicin.

Ønsker den pågældende ikke at acceptere et sådant vilkår, vil det normalt føre til, at prøveløsladelse ikke finder sted, og at den pågældende således må afsone den fulde straf.

På lignende måde vil det indgå i kriminalforsorgens, anklagemyndighedens og rettens vur-